

Črepy z nás

“Viete, čo mi pripomínate?” spýtala sa nás “ Ste ako zrkadlo rozbité na kúsočky. Vidíte útržky vážho života, ale nedokážete ich zobrať a spojiť naspäť. Uniká vám celý obraz. Vy všetci tu ste súčasťou jedného takého zrkadla. A keď každý vloží črepinu so svojim príbehom na svoje miesto, konečne pochopíte čo znamená žiť.”

Prvý črep - drogy

“Miaa, kde si toľko!? Prídeme neskoro!” kričala na mňa kamarátka z prízemia. “No len sa neposer, hľadám si topánky. Daj mi ešte päť minút!” úplne som videla ako tam dole krúti očami. Nerada som chodila von, hlavne večer, preto som to vždy čo najdlhšie naťahovala. Dnes som hrala o čas, lebo topánky som mala už posledných desať minút obuté. Bola som z toho večera nervózna, ako vždy keď som klamala rodičom. Zvyčajne mi potom chvíľu trvalo nabráť odvalu, hlavne dnes.

Po asi pätnástich minútach na telefóne som si vzdychla a pomaly si zdvihla z postele. Dole ma už netrpezlivo čakali. “Dnes ti to trvalo obzvlášť dlho. Deje sa niečo?” spýtala sa Emi, ale neodpovedala som. Len som sa silene usmiala a nastúpila do taxíka. Nevedela som sa upokojiť, ale popravde som sa ani veľmi nesnažila. Všetci vedeli, že tu dnes večer nechcem byť. Bohužiaľ, status popularity niečo stojí. Určite som nebola jediná, kto chodí na párty len pre takéto dôvody.

Farebné svetlo sa mi odrážalo od lesklých šiat a z reproduktorov znela zmes veselej hudby. Moje telo sa hýbalo podvedome do rytmu, ale dušou som bola úplne mimo. Bola som preč, na kľudnom mieste a sama. Žiadne diskogule ani hlasná hudba. Len ja a moje myšlienky. Ani som si nevšimla kto a kedy mi strčil do ruky pitie. Tekutina mala neprirodzenú oranžovú farbu. Vypila som to na ex.

O 10 minút som nevedela, kde mám hlavu. Moje myšlienky sa točili dookola. Nevedela som na nič myslieť dlhšie ako pár sekúnd. Všetko bolo strašne farebné a veselé. Bolo to neskutočne vtipné, nevedela som sa prestať smiať. Zdalo sa mi to normálne. Postavila som sa a rovno som spadla, tak sa mi krútila hlava. Bolo to strašne vtipné. Ľudia okolo mňa boli iba dúhové šmuhy, hudba len šum v pozadí. Všetko som vnímala rozmazane. Mala som pocit, že vidím, čo si myslím. Prišlo mi to úplne v poriadku. A vtom sa mi podarilo pomenovať ten pocit. Nebola som už nervózna, ani vystrašená. Bola som šťastná. A konečne som mala pocit, že si to tu môžem užiť.

Cítila som sa prázdna, dutá. Po tom včerajšku vo mne niečo chýbalo. Ten pocit šťastia už nebol nič viac ako slabá ozvena. Pocit normálnosti bol tiež preč. Zase som bola uzlíček nervov. To čo bola včera, bolo presne to ako som sa chcela cítiť. Uvoľnene, prirodzene. Včera som svoju úlohu prvýkrát nemusela hrať. Prvýkrát som si dokázala užiť tancovanie, hudbu, dokonca aj tých ľudí okolo mňa. Akoby som objavila stránku seba, o ktorej som nevedela, že existuje. A páčilo sa mi to.

Celý deň som nemyslela na nič iné. Nevedela som čo bolo včera v tom pití. Ten pocit eufórie mi ale chýbal, veľmi. A to bolo asi nesprávne. No bolo mi to srdečne jedno. Chcela som byť znova veselá, chcela som naspäť to sebavedomie.

Keď som si neskôr uvedomila, čo sa stalo, podlomili sa mi kolená a pozvracala som sa. Zrazu som prišla sama sebe odporná. Hnusilo sa mi, že som chcela viac. A hnevala som sa, že som dovolila, aby ma niekto nadrogoval. Nenávidela som sa za to, že sa mi to páčilo. Rozhodla som sa, že už to nikdy nedovolím. Že sa tomu nepodám. Plakala som. A prisahala som.

Ďalší piatok som sa nachystala rýchlosťou blesku. V tento večer som nehľadala imaginárne topánky ani si neupravovala perfektné líčenie. Bola som hotová ešte skôr ako dorazila Emi, ktorá zvyčajne chodí skôr ako sa dohodneme. Jednoducho povedané, dnes som nezdržovala. Tešila som sa. Môj úsmev bol veselý a pravý. A Emi to očividne potešilo. Otvorila ústa, aby niečo povedala, ale rýchlo ich zavrela. Asi tú chvíľu nechcela pokaziť.

Dnes som to bola ja, kto nadával, keď taxík prišiel neskoro. Dnes som to bola ja, kto prvý vbehol do klubu. Žiadna nervozita, žiaden stres, len jediný zámer: zábava.

Nedokázala som prestať myslieť na to ako som sa úžasne vtedy cítila. Všetko bolo podľa mojich predstáv, dokonalé. Čím viac som chcela prestať, tým viac ma to lákalo naspäť. A potom, keď na mňa mama nakričala, čo som zase urobila zle, moje odhodlanie sa rozpadlo. Rozhodla som sa vrátiť naspäť do perfektného sveta. Asi som spravila najväčšiu chybu svojho života, ale šla som tam s tým, že ešte jedno ma nezabije.

“Prepáčte,” potľapkala som čašníka po pleci, “niekto mi tu minule kúpil taký žiarivo oranžový drink... neviete náhodou...” ani som nedopovedala, už ma viedol k baru. “Počúvaj diečatko, prvý bol zadarmo, ale za ďalšie sa už platí.” zarazilo ma to, na tento detail som celkom zabudla. “Uhm... jasné.” nechcela som platiť za drogy. Ale stačilo si na chvíľu spomenúť, a všetky pochybnosti sa rozplynuli. “Dajte mi dva.” povedala som sebavedomo. Vymenila som peniaze za dva plné poháre. Nemohla som byť spokojnejšia. Keď som si ich odnášala, na tvári mi žiaril spokojný úsmev.

Jeden šiel do fľaše schovanej v kabelke, druhý som do seba rovno koplá. Potom ostávalo už len čakať.

Dnes to bolo iné. Zrazu som všetko videla tak ostro, že ma rozbolela hlava. Všetky myšlienky a pocity zmizli. Moja hlava bola prázdna. Dokázala som rozmýšľať nad všetkým a zároveň nad ničím. Potom vonkajší svet prestal existovať. Bola som len ja. Šum naokolo úplne ustal. Farby sa zliali do čiernej. A mňa naplnil pocit pokoja. Nebol tu nikto, kto by ma šikanoval, kričal na mňa, rozkazoval. Bola som tam sama, taká aká som chcela byť.

Pád do reality bol tvrdý. Oči som mala podliate krvou, páliło ma v nich svetlo. Niekedy počas toho som si rozhrýzla spodnú peru, telo som mala samú modrinu. Bolela ma hlava, mala som pocit, že nedokážem rozmýšľať. Na chvíľku ma zachvátila panika, nevedela som čo sa včera stalo. Cítila som len to prázdno, zúfalú potrebu dostať viac. No tá štipka sebazáchovy čo mi ostala, mi pomohla schovať druhú fľašu do skrine a nechať ju tam.

Bolo to čoraz horšie. Dostala som sa do bodu, že som bola v klube niekoľkokrát do týždňa. Nemala som peniaze na jedlo. Stratila som svoje staré záujmy. Netušila som, ako inak tráviť čas. Prestala som vnímať reálny svet, lebo tento bol lepší. Začala som strácať samú seba. A aj napriek, že rána bývali čoraz ťažšie a horšie, šla som znova.

Keď mi povedali, že mám prestať, vysmiala som sa im. Ale pravda bola, že som chcela. Zúfalo. No drogy sa stali mojou súčasťou. Potrebovala som ich. A horšie, chcela som ich.

Moje telo začalo protestovať. Pravidelne som zvracala, málokedy som dokázala niečo zjesť. Moja pleť bola samá vyrážka... pomaly som začínala strácať kontrolu a už sa to ďalej nedalo skrývať. A konečne som si začínala uvedomovať, že robím zle. A keď Emi povedala, že dnes nikam nejdem, po dlhom časom som sa konečne cítila nohami na zemi.

“Mami, tati... ja vám musím niečo povedať. Ja.. “ zlomí sa mi hlas, naozaj sa to ťažko hovorí. “Beriem drogy.” prudko vydýchnem, je to vonku. Oči mi zalejú slzy. “Raz mi niekto niečo hodil do pitia, nevedela som čo. Ani som si na začiatku neuvedomovala, že by som mohla byť závislá. Lenže, bolo až moc dobré na to, aby to bolo normálne. Aby to bolo len tým pitím. A potom som sa bála. Nevedela som čo ďalej. Prosím, pomôžte mi. Ja už nemôžem takto ďalej. Nie je to správne, nie som to ja.” to už som plakala. Vlastne som ani nevedela, čo im chcem povedať. Prečo im to chcem povedať. Naozaj som sa bála. Lenže, chcela som, aby to už konečne skončilo. Aby ma ráno nebolelo celé telo. Aby som v noci vedela spať. A keď ma moja mama objala, bolo to lepšie ako drogy. Konečne som mala podporu, ktorú som tak dlho potrebovala. A ešte lepšie, mala som nádej.

Nechcela som na liečenie preč z mesta. Znamenalo by to stratiť kontakt s tými, ktorých ľúbim. Ale bola som odhodlaná. Nechcela som viesť život závislého. A tak som odišla. Šla som sa liečiť. Mala som z toho dobrý pocit, mala som správny pocit zo seba. Bolo to divné po toľkom čase vnímať realitu, byť s niekým, nie stratená v imaginárnom priestore. Bolo to svojím spôsobom ako nová droga. Taká, ktorej som mohla mať koľko som len chcela, záležalo len na mne.

Nebolo to také ľahké ako sa zdalo. V noci som sa budila spotená, zvracala som skoro každý deň. Triasli sa mi ruky, tak že som ani nevedela odpísať na správu. A každý deň mi opakovali, že robím dobre, hovorili, že si zaslúžim byť čistá. Verila som tomu, aspoň v tej chvíli, keď som to najviac potrebovala.

Netušila som, že ako na pár mesiacov zmiznem, bude z toho taký rozruch. Alebo som si to len neuvedomila. Informácie sa šíria prírýchlo. Prvý deň naspäť v škole bol strašný. Chcelo sa mi plakať celý čas. Učitelia robili nepriame poznámky na moju hlavu. Nieкто ma dokonca použil ako zlý príklad. Nikto, okrem Emi, mi to neľahčilo.

Od študentov to bolo ešte horšie.

“Už si určite znova dala. Ved' nemá žiadne sebaovládanie.”

“Pochybujem, že sa vyliečila. Myslím, že u nej sa to ani nedá.”

“Čau feťáčka, nekúpiš mi niečo? Počul som, že máš kontakty.”

A veľa podobných. Ničilo ma počúvať to, no odmietala som sa vzdať. Po všetkom, čím som prešla, toto malo byť najľahšie. A opak je pravdou.

Bez drog som bola zase tá slabá, nervózna, no proste ja. A teraz som si uvedomovala, prečo som do toho spadla. Lebo som chcela byť iná, nová. A toto bola tá ľahšia cesta.

Presviedčala som sa, že prestanú. Že raz už nebudem terčom posmechu ja. Lenže, ono to nikdy skutočne nezmizne, tak ako aj spomienky, ako je na drogách všetko dobré. Prázdnota sa vrátila, s ňou aj dutý pocit a smútok, nešťastie. Ako v tranze som sa prehrabala v skrini, kde som schovávala to oranžové pitie.

A pila som, a pila. Jednu fľašu za druhou. Až kým všetko zase nezmizlo, kým som neostala len ja. Ale tentokrát som šla ďalej. Chcela som viac, naozaj viac. A potom mi v mozgu niečo vyplo a ja som stratila kontrolu nad svojím telom. Nevedela som sa hýbať, nešlo sa mi nadýchnuť. Chcela som volať o pomoc, ale ani to sa nedalo. Jediné čo som dokázala, bolo počúvať dutú ozvenu v pozadí. Nevedela som kedy som stratila vedomie. Ale už som sa nechcela prebudiť, nikdy.

Pípanie nemocničných prístrojov. Slovo "predávkovala" ako nekonečná ozvena. Bolesť svalov pri každom pohybe, pichanie v pľúcach... vitajte v mojom novom živote.

Druhý črep - alkohol

"Hej, pôjdeš už konečne von na pivo?" niekto na mňa zakričí. Pokrčím plecami, "Nemám osemnásť."

"Počuli ste to? Šprt nemá osemnásť, takže nepôjde von. Ešte nám povedz, že nemáš čas." smeje sa na mne jeden z mojich spolužiakov. "Ale ja naozaj nemám čas." povzdychnem si. Táto debata sa už opakuje neskutočne dlho. Lebo mňa nezaujímajú to ich pivo, neláka ma to. Možno je to tým, že som nikdy nepil, ale nerozumiem prečo im to príde také úžasné. Nemám potrebu ničieť si vlastný život, aspoň zatiaľ nie.

"Keď ti to zaplatím, dáš si už konečne? Prosiím?" pýtal sa ma môj už mierne opitý kamarát. Stáli sme pri bare na diskotéke, na ktorej som nechcel byť.

Lenže už ma unavovalo stáť stále mimo kolektívu, tak som šiel. Každý bol prekvapený, veľa ľudí sa z môjho rozhodnutia tešilo. Len ja som nebol spokojný. Alebo skôr nervózny. Nevidelo sa mi to správne, ale aj tak som prišiel. A hneď to aj oľutoval. Nemám rád tanec a hudbu. A hluk. Rád žijem vo svojom svete a tu som sa necítil príjemne. Nikoho som nepoznal. Neustále do mňa niekto strkal, vyliali mi na tričko víno. Preto som nakoniec skončil pri bare v nádeji, že aspoň tam budem mať trochu pokoja.

"Čo mám sakra spraviť, aby si mi s tým dal konečne pokoj? Prečo neviete pochopiť, že nechcem piť?" začínal som byť zúfalý a chcel som ísť čo najskôr domov.

"Daj si pohárik. Len jeden a ja prisahám, že všetci ti dajú pokoj. Naozaj." chytil sa za srdce. Začal som uvažovať. Ak to vypijem, mám dve možnosti. Buď mi naozaj dajú pokoj, alebo na to zabudnú. A dôsledok bude, že sa pravdepodobne opijem. Je tam päťdesiat percentná šanca, že sa nič nezlepší. Asi sa mi to neoplatí riskovať.

Ako som rozmýšľal, už stihol objednať a zavolať zvyšok mojej partie. Potom začal behať po klube, že "Tomáš ide piť, poďte sa pozrieť!".

Už som nemohol vycúvať. Bože, čo som si to vymyslel. Hlboký nádych, výdych, snažil som sa napanikáriť. Nič sa nestane, budem len ako každý normálny 17 chlapec. Budem... nevládal som dýchať, srdce mi bilo ako šialené, keď som si prikladal pohárik k ústam. Nosom som vdýchol silný chemický zápach a naplo ma. Ak teraz odídem, pre všetkých budem strachopud. Stačí, že už som šprt. Nalial som si tekutinu do úst. Rýchlo som prehltol, ale pálenie v hrdle neprestávalo. Nebolo mi to príjemné. Ale prekvapilo ma, čo sa stalo potom. Najprv sa spustil potlesk. Potom mi každý ťľapol po chrbe, alebo mi podal ruku. Nejaké dievča mi dokonca dalo pusku na líce. S tou trochou alkoholu v krvi som si to aj užíval. Páčila sa mi tá pozornosť, konečne som bol súčasťou skupiny, nie len ten divný šprt, čo nikdy nepije.

V ten večer som si dal ešte jeden. A potom ešte ďalší. A bolo mi fajne. Hoci som tým prekvapil všetkých, aj seba. Po polnoci som už bol tak mimo, že ma ťahali do taxíka. Ani som nechcel odísť, ale moje racionálne ja, hoci značne potlačené, ma presvedčilo. Ešte sme neboli ani doma, už som vedel, že o týždeň som tam zas.

Keď som začal triezvieť, bolo to ako spamätať sa z dlhého pádu. Každým drinkom som padal hlbšie a hlbšie, a potom som dorazil na dno. Trieštilo mi v hlave, a vôbec som nevedel čo s tým. Tabletky nepomáhali. Pol soboty som strávil nad záchodovou mysou. Ani som nevedel, koľko toho môže mať človek v žalúdku... až kým som nezačal zvracať.

Večer ma našla moja mama. Veľmi ľahko zistila, že som pil. Možno preto, že som jej to povedal. Hodinu som počúval ako na mňa kričí. Ako mi vyčíta moju nezodpovednosť. Aká je zo mňa sklamaná, ako dúfala, že nebudem ako ostatný. A nakoniec sa na mňa usmiala, a povedala, že aj pitie patrí k životu. A nech sa to neopakuje. Mal som chuť to ísť rovno zapíť.

Prestal som byť zodpovedný. A vedel som to. No aj tak som neprestal piť. Lebo som nemusel prestať. Mal som kamarátov, stále som mal peniaze, baby ma chceli. Vlastne, vôbec som nemal dôvod prestať. Len moje zdravie, no utešoval som sa tým, že ak za pár rokov skončím, prežijem to úplne v poriadku. Je omnoho viac horších alkoholikov, a stále žijú. Boli to chabé výhovorky, ale potreboval som sa obhájiť pred tou malou časťou svedomia, čo mi ostala a zožierala ma zvnútra. Na začiatku ma moje svedomie ťažilo, prosilo, nakoniec sa rozpoltilo. A ja som prišiel na to, že alkohol ho dokáže skoro úplne umlčať.

"Kto sa som mnou staví, že prebehne cez cestu rýchlejšie ako ja? Tomáš, ideš do toho?" bol som opitý, prišlo mi to ako dobrý nápad.

Súhlasil som, veď prečo nie. "A o čo? Drink? Dva?" navrhol som.

Alkohol bol drahý a ja som dnes už minul všetky svoje peniaze. Ak chcem ešte, musím si ho získať.

"Platí!" okolo nás sa zhŕkla skupinka ľudí, všetci zvedavý, ako to dopadne. Mal som v krvi dosť alkoholu, aby som nevedel poriadne kráčať, nie ešte bežať.

Bežal prvý. Motal sa skoro minútu a raz spadol. Smial som sa spolu s ostatnými, vôbec mi to neprišlo nezodpovedné. A zrazu som bol narade. Stál som tak, svet okolo mňa sa rozmazával a

spravil som prvý krok. Nepozeral som inam ako pred seba, nútil som svoje nohy hýbať sa. matne si pamätám trúbenie auta. Potom ma oslepili svetlá, nevidel som nič okrem bielej žiary. Niečo do mňa z boku vrazilo. Asi nie silno, ale spadol som. A nechcel som vstať, tak som ostal ležať. Ležal som v strede cesty a smial som sa. Užival som si to. Celé to bolo zvrátené: práve do mňa vrazilo auto a ja som sa smial.

“Tomáš pod', pôjdeme.” Ťahal ma von kamarát, presne ten, ktorý mi kúpil prvý pohárik.

“Tak tomu ver, ja ostávam. Ale kľudne odíďte, už vás tu nepotrebujem.” hlas mi sršal hnevom. Zatváril sa dotknuto, ale nevzdal to.

“Teraz za teba hovorí alkohol. Nemyslíš to vážne, pod' sa z toho vyspať domov, prosím.” už som ho skoro nepočúval.

Nemal som náladu na poučovanie, neprišiel som sa hádať, prišiel som piť.

“Nie! Nikam nejdem! Radšej vypadni skôr než pokazíš celú zábavu!” zakričal som.

Čakal som, že mi ešte niečo povie, ale len sa otočil a prešiel k východu. Vrhol na mňa ešte jeden sklamaný pohľad a odišiel.

Opustilo ma moje dievča, moji kamaráti, moji všetci. Každý mi povedal to isté. Už nie som ten istý Tomáš ako keď sme sa spoznali. Že už som len nezodpovedný pako, čo za ich priateľstvo nestojí. A ja som tomu len nerozumel. Takým, akým som dnes, ma spravili oni. To oni po mne chceli túto zmenu. Moji “kamaráti” mi kupovali drinky, to oni ma brávali na párty. A teraz to vyčítajú mne. Prečo? Neviem.

“Mamii, toto mi nemôžete urobiť! Nie! Nie, nie, nie! Ja sa polepším! Prosím! Už viac nebudem piť, len ma nechajte zostať! Naozaj, prisahám! Ja prisahám! Nemôžete ma vyhodiť, je to môj domov! Som váš syn!” plakal som, prosil som na kolenách, kričal.

Nič nepomohlo, nepustila ma naspäť. Tak a je to oficiálne, som alkoholik, ktorého nikto nemá rád. Vlastný rodičia ma vyhodili z domu, kamaráti opustili. Nemám prácu ani peniaze, nemám ani kde prespať. Dosiahol som asi najhlbší level zúfalstva.

Zostal som sám proti celému svetu. A kto za to môže? Len ja. Prestal som chodiť do školy. Ved' načo. Už som aj tak bol odsúdený na takýto mizerný život. Okrem toho som nemal pístup k hygiene, takže som strašne smrdel. A nezostávalo mi nič iné, ako sedieť pred malými obchodmi a žobrať peniaze na jedlo. Zaujímavé na tom však bolo, že pred tým som bez alkoholu nevedel vydržať ani dva dni. V tejto situácii sa moje telo nastavilo tak, že potrebujem jedlo, a celkom som sa odosobnil od svojich túžieb. Sústredil som sa na to, čo mi trebalo na prežitie, na nič iné som nemal priestor ani prostriedky. A tak som vlastne prestal piť.

Asi po mesiaci som začal chodiť na sedenia. Už som nepil, ale stále som mal problém vyrovnat' sa s minulosťou. Hanbil som sa to všetko, čo som vykonal pod vplyvom alkoholu. Ničil som svoj život, ale aj životy ľudí okolo. A neskutočne ma to mrzelo. Tak som dospel k záveru, že tieto sedenia môžu byť prvý malý krok k náprave.

Druhý dôvod bol, že som sa začal báť. Až tak veľmi, že som sa budil s krikom. Báľ som sa, že sa vrátim naspäť. Že to všetko bude zbytočné, že už nikdy nebudem dosť dobrý. Báľ som sa veľa vecí. Hlavne som sa báľ, že znova niekomu ublížim. A to už by som asi neprežil.

Dalo by sa povedať, že môj príbeh mal šťastný koniec. Vrátil som sa domov, začal som opäť chodiť do školy. Mal som znova kamarátov. Prestal som piť, úplne. V podstate som sa vyliečil. Lenže ja si myslím, že z takýchto vecí sa vyliečiť nedá. Človek, ktorý bol kedysi alkoholik, bude vždy spomínať na časy, keď ešte pil. A bude mu to chýbať. A presne tak som sa cítil. Všetko bolo, tak ako malo byť, ale ja som sa stále cítil prázdny. Všetko sa na prvý pohľad vrátilo do normálu, ale všade vládla taká divná, ťažká atmosféra. Proste, všetka tá škoda, čo som napáchal sa nedala úplne napraviť, a hoci sa všetci snažili celou silou zabudnúť, ja som si vždy pamätal.

Tretí črep - šikana

Rodičia ju od malička nenávideli. Narodila sa do rodiny, kde ju nechceli, bola im na príťaž. A dávali jej to jasne najavo. A ona s tým nemohla nič robiť, len sa s tým vyrovnáť, pretrpieť to. Nenávidela to doma, nechcela tam byť, no napriek všetkému jej rodičia dávali jedlo, pitie a peniaze. V podstate sa mala dobre. Až kým ju nezačali ignorovať úplne. Odchádzali a prichádzali úplne neohlásene, nerozprávali sa s ňou celé dni. Nevenovali jej žiadnu pozornosť. Dohňalo ju to až do takého zúfalstva, že jej začali chýbať dni keď jej nadávali, keď po nej kričali, keď s ňou robili aspoň niečo. Chcela, tak ako každé dieťa, ich pozornosť.

Veľmi rýchlo zistila, že ak spraví niečo zlé, aspoň na chvíľu si ju všimnú. Tak postupne začala šikonovať iné deti, lebo potom jej rodičia niečo dohovárali, museli sa o ňu starať. Vymýšľala si rôzne plány, komu a kedy ublížiť, len pre tú krátku chvíľku pozornosti. Až taká zúfalá bola.

Nakoniec sa jej život rozpadol úplne. Rodičia toho mali už dosť, strčili ju do polepšovne, úplne preč od nich. A ona sa ocitla na týchto stretnutia pre ľudí, ktorý si pokazili svoj život. Niečo sa zlepšilo, niečo nie. Mala niečiu pozornosť, ale stále to nebola pozornosť o ktorú sa väčšinu života usilovala.

Štvrtý črep - anorexia

Keď bol ešte maličký, musel brať lieky, po ktorých priberal. Nebolo to nič strašné, ale vždy vážil viac ako jeho kamaráti a spolužiaci. Nastúpil do školy, kde sa všetko ešte zhoršilo, lebo začali dospievať. Z neho si vždy každý robil srandu, podpichovali ho, vysmievali. Časom sa to naučil brať celkom s nadhľadom, ale stále nebol so svojím telom spokojný. Jednoducho tých urážok bolo tak veľa, že si ich prestal všímať.

Tých pár kíľ navyše a potreba podobať sa ostatným v ňom vyvolali nechúť do jedla. Najskôr prestal jesť sladké, desiatu a tak. Potom už nejedol ani obedy v škole. Skončilo to tak, že jedol len počas rodinných večerí, keď bol pod neustálym dohľadom rodičov. Samozrejme, že schudol. Ale stále nebol spokojný, nestačilo mu to. Začal extrémne športovať, vynechával zámerne všetko jedlo a pil len čistú vodu, a aj tej bolo málo.

Jeho rodičom došlo, že sa niečo deje, až keď skolaboval v dôsledku nedostatku vody a jedla. Vzali ho do nemocnice, prihlásili na liečenia. Na chvíľu to vyzeralo, že všetko bude v poriadku.

Na tom liečení ho donútili jesť, musel nabrat' váhu. Začal sa opäť hnusiť sám seba, stará nespokojnosť sa zase vrátila. Nebolo mu to príjemné, cítil sa tam uväznený. A keď sa vrátil domov, s úsmevom zjedol prvú večeru. Pokojne odišiel do svojej izby. A o dvadsať minút sa skláňal nad záchodom a zvracal. Nezniesol na pomyslenie, že má v seba toľko kalórií, musel ich prosto dostať von.

Napriek tomu, že musel chodiť na podporné stretnutia, nikdy s tým neprestal. Jedol možno viac ako kedysi, ale stále to bolo moc málo. Pomaličky sa zabíjal, no konečne bol ako tak spokojný so svojím telom.

“Viacerí ste mi porozprávali vaše príbehy, každý z nich má v sebe niečo vynímočné. Ste tu pretože máte nejaký problém, ale to je normálne. Nikoho život nie je bezchybný, a to si musíme uvedomiť. Stávajú sa rôzne veci, a rôzne veci sa dajú napraviť. Preto som neskutočne rada, že ste sa podelili o váš kúsok zrkadla života. Hoci sa vám môže zdať, že sú z vás črepy, aj tie sa dajú poskladať naspäť. Možno odraz v takto poskladanom zrkadle nebude nikdy úplne rovnaký, bude to celok podobný tomu, s čím sme sa narodili. Pomocou týchto sedení, pomocou každej liečby si skladáte váš obraz naspäť, ale je len na vás ako veľmi sa posnažíte na výsledku. To bude na dnes všetko, vidíme sa o týždeň. Dovidenia.“